

Werk als beste Zorg: Anne - Buurtdiensten

In samenwerking met
Dimence, Mediant en
Werkplein Twente.

Anne is energiek, enthousiast en ze praat graag en veel. Voordat het interview plaatsvond had ik haar de vragen alvast toegestuurd. Ze begon te vertellen en ik hoefde eigenlijk alleen nog maar te luisteren.

Ik interview Anne (niet haar echte naam) en haar werkgever Jurgen den Balvert op het kantoor van Buurtdiensten. Anne werkt er sinds een jaar als huishoudelijk medewerker. Ze verricht huishoudelijke taken bij zelfstandig wonende cliënten. Chris Krijgsman van Werkplein Twente en Kiki Dijkstra van Dimence zijn ook bij het interview aanwezig. Voor een stukje extra support is Anne's partner ook aangeschoven.

Bij Buurtdiensten werken we met zelfsturende teams, collega's helpen elkaar. Ik kan me wel voorstellen dat organisaties die top down ingericht zijn dat lastiger vinden. In mijn rol als regiocoördinator geef ik gevraagd en ongevraagd advies, en kom ik in actie als de teams mij nodig hebben, maar de basis ligt altijd bij het team.'

"Na een halfjaar kreeg ik een contract voor onbepaalde tijd. Onvoorstelbaar toch?"(Anne)

Anne, speelde jouw psychische kwetsbaarheid een rol toen je bij Buurtdiensten ging solliciteren?

'Werkgevers hebben er vaak meer moeite mee om mensen zoals ik in dienst te nemen met een psychische achtergrond, dat heb ik bij Buurtdiensten totaal niet ervaren.'

Jurgen: 'De stap om iemand aan te nemen is best wel ingewikkeld. Er zijn in Nederland allerlei mogelijkheden die als een vangnet dienen wanneer je iemand met een afstand tot de arbeidsmarkt in dienst neemt. Volgens mij moet je meer vanuit gevoel en vertrouwen het gesprek aangaan. Dat doen we ook bij Buurtdiensten. Wij hadden een klik en jij had een klik met het team. Wie ben ik dan om iets te zeggen over jouw kwetsbaarheid?'

"Een diagnose zegt niets over de persoon zelf. Kijk naar wat iemand nodig heeft op de werkplek."(Kiki)

Wat vertel je wel en wat niet aan je leidinggevende en collega's over je psychische aandoening? Wanneer je in Nederland in GGZ-zorg komt, dan is een diagnose noodzakelijk om de kosten van de behandeling vergoed te krijgen. De diagnose werkt echter ook vaak als een stempel wanneer je op zoek gaat naar werk. Werkgevers zijn terughoudend in het aannemen van iemand met een psychische kwetsbaarheid. Onderzoek van de Universiteit van Tilburg toonde aan dat maar liefst 64% van de werkgevers geen mensen met een psychische kwetsbaarheid aanneemt. En dat terwijl bijna de helft van alle Nederlanders ooit in zijn of haar leven te maken krijgt met een vorm van psychische kwetsbaarheid.

Anne: 'Op het werk weten ze van mijn psychische kwetsbaarheid (ik ben bipolair). Ik heb dat niet meteen verteld. Maar we zaten een keer met ziekte in het team en daardoor moest er meer gewerkt worden door de anderen. Ik werk 24 uur, op dinsdag, woensdag en donderdag en dat moet ik echt begrenzen. Ik had die periode al extra gewerkt. Toen ik vertelde waarom ik niet meer uren kon werken vonden mijn collega's dat fijn om te weten. Voor mij is 24 uur echt genoeg. Ik ben ook nog mantelzorger voor mijn moeder elke vrijdag, en dan blijven er nog drie dagen over in de week.'

Jurgen: 'Het is goed dat je daar open in bent geweest, dat je dit soort gevoelige dingen deelt in het team. Want wanneer je niets zou zeggen dan hebben je collega's toch een bepaalde verwachting van je die je niet altijd na kunt komen.'

Anne, wat voor werk doe jij bij Buurtdiensten?

'Ik ondersteun cliënten in de huishouding. Dat zijn niet alleen oudere mensen maar ook mensen die het zelf niet meer kunnen omdat ze bijvoorbeeld in een rolstoel zitten. Ik heb in het verleden veel verschillende soorten werk gedaan. Ik ben als kapster begonnen en heb een ondernemersopleiding gedaan. Ik ben ook hoofdcaissière geweest bij Albert Heijn. In mijn werk was ik altijd onder de mensen. Ik heb ooit een baan gehad waar ik de hele dag in mijn eentje administratie zat te doen in een hokje, niks voor mij!

Voordat ik bij Buurtdiensten kwam heb ik 3 jaar taxi gereden. Na een aantal tijdelijke contracten kreeg ik ontslag omdat het bedrijf waar ik werkte de aanbesteding niet gegund had gekregen. Via mijn behandelaar bij Dimence kwam ik in contact met Kiki en Chris. Dat was ongeveer een halfjaar na mijn ontslag. En Chris stelde toen voor om in gesprek te gaan met Buurtdiensten.

Wat is Werk als beste Zorg?

Werk als beste Zorg is een begeleidingstraject naar werk voor mensen die in behandeling zijn bij Dimence of Mediant en graag weer aan het werk willen. Begeleiders vanuit de GGZ trekken samen op met begeleiders van Twentse gemeenten en/of UWV (Werkplein Twente) in individuele klantsituaties, waardoor elkaars expertise optimaal wordt benut en goed op elkaar aansluit.

De voordelen:

- ➡ Beter inzicht in de belastbaarheid en ontwikkel-mogelijkheden in relatie tot de psychische kwetsbaarheid.
- ➡ Verwachtingen richting kandidaat en werkgever worden beter gemanaged.
- ➡ Minder kans op terugval; En als er terugval is dan zijn de lijnen met de GGZ-behandelaar kort.
- ➡ Optimale benutting van begeleidingsinstrumenten, subsidies en het netwerk van Werkplein Twente.

Het werk bij Buurtdiensten geeft me een enorme waardering. Het is heel fijn wat je voor die mensen kan doen. Soms omarmen ze me zelfs. Ik heb een cliënt en die vroeg ik een keer: 'Wat vond je eigenlijk van mij toen ik binnenkwam?' Ze zei: 'Nou, daar kwam heel wat binnen en je hebt van die rooie nagels. Maar ik wil je nooit meer kwijt...'. En dat vind ik zo mooi.

Ik heb ook cliënten met een psychische aandoening. Zij maken mee wat ik ook heb meegemaakt, ze zitten soms in een zwarte wolk. Ik probeer die wolk dan iets lichter te maken. Ik ben er vaak maar 2,5 uur maar ik probeer hier wel tijd voor vrij te maken.

Ik kom zelf van ver, ik ben lange tijd heel druk geweest. Dat is mijn manische kant, dan kan ik de hele wereld aan. Ik ben twee keer opgenomen geweest bij Dimence. En ook daar hielp ik iedereen, want iedereen om me heen was depressief en ik was manisch, dus je kunt je wel voorstellen hoe dat ging. Dat is ook precies het stukje waar ik me moet begrenzen.'

Kiki, kun jij vertellen hoe het begeleidingstraject van Anne begon?

'Anne is naar mij verwezen via haar behandelaar. Ze was erg enthousiast en wist al best goed wat ze wilde gaan doen qua werk. Ze wilde het sociale aspect graag terugzien en ze houdt van doorpakken. Ik schakelde Chris van het Werkplein gelijk in, zodat we samen konden kijken wat goed passend was voor Anne.

Foto: Een vaste baan en een mooie bos bloemen

Chris en ik hebben beiden een groot netwerk van werkgevers. In eerste instantie hebben we naar een baan in het taxivervoer gekeken. Maar dan heb je onregelmatige werktijden en dat is niet ideaal. Ook de zorg kwam ter sprake. Alleen kom je dan al snel uit op vrijwilligerswerk omdat je bijna voor alle functies een diploma moet hebben. En toen kwam Chris met Buurtdiensten'.

Anne: 'Ik vind de omgang met de cliënten bij Buurtdiensten heel leuk, het is ook altijd moeilijk om weg te komen. Ik kan natuurlijk langer blijven maar dan kom ik in de knel met mijn andere cliënten. Soms kletsen ze gewoon door wanneer ik aan het stofzuigen ben. Ik vind dat niet zo erg, zij hebben plezier met mij en ik met hen, en dat is belangrijk. Maar het werk moet natuurlijk wel af.'

Anne: 'Ik wil het huis netjes achterlaten. Mijn valkuil is dat ik teveel doe. Ook daarom moet ik mij begrenzen op die 3 dagen'.

Toen Anne een paar maanden aan het werk was bij Buurtdiensten, sloeg de twijfel toe. Ze moest wennen aan het werk.

'Ik was na een dag werken helemaal kapot en dan moest ik de dag erna weer naar zes cliënten toe. Ik twijfelde zelfs of ik toch niet terug moest naar het werk op de taxi.'

Chris: 'We hebben toen contact met elkaar gehad en erover gesproken. Maar na een tijdje raakte je gewend bij Buurtdiensten'.

Foto: Jurgen den Balvert (links) en Chris Krijgsman (rechts)

Anne: 'Dat klopt, en nu gaat het heel goed. Afgelopen zomer had ik een gesprek over mijn contract. Ik ging er vanuit dat ik er een aantal maanden bij kreeg, maar ik kreeg een contract voor onbepaalde tijd. Onvoorstelbaar toch? Als je zover weg bent geweest en dat je dan zo terugkomt. Dat het me ondanks het stempel toch gelukt is, daar ben ik trots op!

Over 5 jaar zie ik me dit werk nog steeds wel doen. Je hebt veel vrijheid in het bepalen van je werkdagen. Ik wil me graag nog verder ontwikkelen door scholingen te volgen.

Anne, heb jij nog tips voor anderen die als gevolg van de psychische kwetsbaarheid of moeite hebben om goed passend werk te vinden?

'Ja, denk niet dat thuis zitten alles is wat je kunt. Bij instanties zoals Dimence en de gemeente is er begeleiding beschikbaar naar werk. Ze brachten me in contact met Buurtdiensten en hielpen me met wat ik moest vertellen over mezelf in het eerste gesprek. Chris was er toen bij en hij gaf aan dat ik moeite had met het aangeven van mijn grenzen. Mijn aandoening is niet genoemd'.

Jurgen: 'In het gesprek kreeg ik een beeld van Anne. Niet alles hoeft tot in detail te worden uitgelegd. Ik nam ook aan dat Chris niet met een kandidaat zou komen die nog helemaal niet aan werk toe is. Chris en ik kennen elkaar inmiddels en er is wederzijds vertrouwen.'

Kiki: 'Een diagnose zegt natuurlijk niets over de persoon zelf. Twee mensen met dezelfde diagnose kunnen totaal verschillende personen zijn. Toch willen werkgevers of professionals van instanties vaak een diagnose weten, denken dat dit nodig is voor een goede samenwerking. Maar ze hoeven alleen te weten wat er nodig is voor iemand om het werk goed te kunnen doen.'

Over Buurtdiensten

Buurtdiensten biedt mensen huishoudelijke hulp en andere ondersteuning aan huis, zodat zij langer zelfstandig kunnen blijven wonen. Buurtdiensten werkt met kleine zelfsturende teams en is actief in een groot aantal gemeenten in Nederland.

Foto: Flyer Buurtdiensten

Anne zit op haar plek, ze houdt van haar werk en van haar cliënten. Ze heeft waar nodig de vrijheid om haar werkuren zelf af te stemmen met de cliënten. Een werkgever die blij met haar is. En niet te vergeten een trotse partner, die zit te glunderen wanneer Anne haar verhaal vertelt.

Ik snap best dat haar cliënten haar niet meer kwijt willen.